

[Erhard Jakobsen]

lesskab og støtte dem i de vanskeligheder, der er. Jeg tvivler ikke på, at det også er udenrigsministerens holdning, og jeg håber, at det må komme frem ved flere lejligheder. Altså i bredden, både når det gælder Spanien og Portugal, er Danmarks holdning klar, og den har vi i CD stor sympati for.

Men hvad med dybden? Der har jo været sagt meget om Parlamentets stilling. Jeg er ikke i tvivl om, at ministeren får ret i, at der ikke bliver pillet ved Parlamentets konstitutionelle stilling. Derom er der ingen tvivl. Det er der hverken kræfter til eller mulighed for. Men styrke er noget andet end den organisatoriske stilling, og her beder jeg om, at ministeren, at regeringen vil bringe god, gammel, dansk forhandlingsskik ind i billedet. Forhandlingen mellem Ministerrådet og Parlamentets organer har i alt for høj grad været præget af formaliteter, hvad man gør, og hvad man ikke gør. Hvis ministeren – sådan som man utrolig mange gange har gjort det herhjemme – sammen med nogle kolleger kunne sætte sig hen og tage en uformel snak med nogle udvalgsformænd eller med nogle partiformænd fra de forskellige grupper dernede, så er jeg sikker på, at man kunne tage meget af den dramatiske spænding væk, som ministeren selv taler om i redegørelsen her er så farlig for den kommende tids forhandling, bl.a. omkring budgettet. Jeg tror, det i den grad drejer sig om, at nogle personer lægger formaliteter og finhed til side og siger: uanset hvad der står i forskellige traktater, så er vi nogle mennesker, der trænger til at snakke ud med hinanden om disse ting. Man må forstå det nye Parlament. Det har nogle af os, der var valgt før, lidt svært ved til tider, men vi har lært det efterhånden. Det er folk, der kommer, mange af dem, uden parlamentarisk erfaring, uden erfaring for, hvordan institutioner virker; de kommer blot med en ivrig tro på, at det her skal blive til noget. De vil have et rigtigt parlament og en rigtig lovgivning, og derfor er det sprog, de anvender, ikke altid heldigt. Jeg betragter det, at man i sin tid forkastede budgettet, som en vældig brøler fra Parlamentets side, men de vil jo det rigtige alligevel, de vil jo henimod et større europæisk fællesskab, som også Ministerrådet vil, og som Ministerrådet arbejder for, om ikke som Ministerråd så som udenrigsministre.

Derfor vil jeg bede om, at en dansk indsats her må gå i retning af en styrkelse af den såkaldte samrådsprocedure ved, at man lægger formaliteterne til side. Det består bl.a. i, at ikke blot formanden for Ministerrådet, men også flere kommer til stede og tager en ganske åben og fri debat op – ikke med hele Parlamentet, ikke i hele Parlamentets tilstedeværelse og med hele pressen til stede, men med nogle folk, der er valgt til store poster inden for Parlamentet. Det vil i den grad give Parlamentet en fornemmelse af, at det har fået større styrke derved, at der er nogle mennesker, der lægger mere vægt på, hvad Parlamentet siger. Mere drejer det sig faktisk ikke om.

Til sidst bare mine to spørgsmål til ministeren: vil regeringen bidrage til, at Ministerrådet tager momsloftet op til en drøftelse på ministerbasis? Punkt 2: vil regeringen bidrage til, at samrådsproceduren får et menneskeligt og levende præg, sådan at det ikke bare bliver sådan, at nu har vi holdt det møde, man har mødt de mennesker, de har fået lejlighed til at udtale sig, og så går hver til sit og er mere uvenner, end de var i forvejen? Jeg ved, at netop en dansk minister her kan gøre en indsats, som mange andre ikke kunne gøre. Derfor spørger jeg som mit spørgsmål nr. 2, om den danske regering vil bidrage til at menneskeliggøre en sådan samrådsprocedure og give Parlamentet fornemmelsen af, at dets indflydelse er blevet styrket.

Niels Helveg Petersen (RV):

Et dansk formandskab i EF er en vigtig begivenhed. Det vender jo tilbage en gang imellem og repræsenterer noget af det nærmeste, Danmark har af et direkte ansvar i den store politik. Det er et stort ansvar at bestride formandsposten, som har betydning for udviklingen, og det er et ansvar, der også giver betydelige muligheder, også for små lande, for at øve en indflydelse, hvis vel at mærke vi er vel forberedte og ved, hvad vi vil.

Hvert formandskab har sin egen stil, sin egen tone, og jeg må sige, at den tone, der anlås i udenrigsministerens redegørelse, finder jeg behagelig. Den er uden svulst, og jeg deler ikke den frygt, der kom til udtryk fra en enkelt tidligere taler, for, at ambitionsniveauet her er for lavt. Jeg er helt enig i den